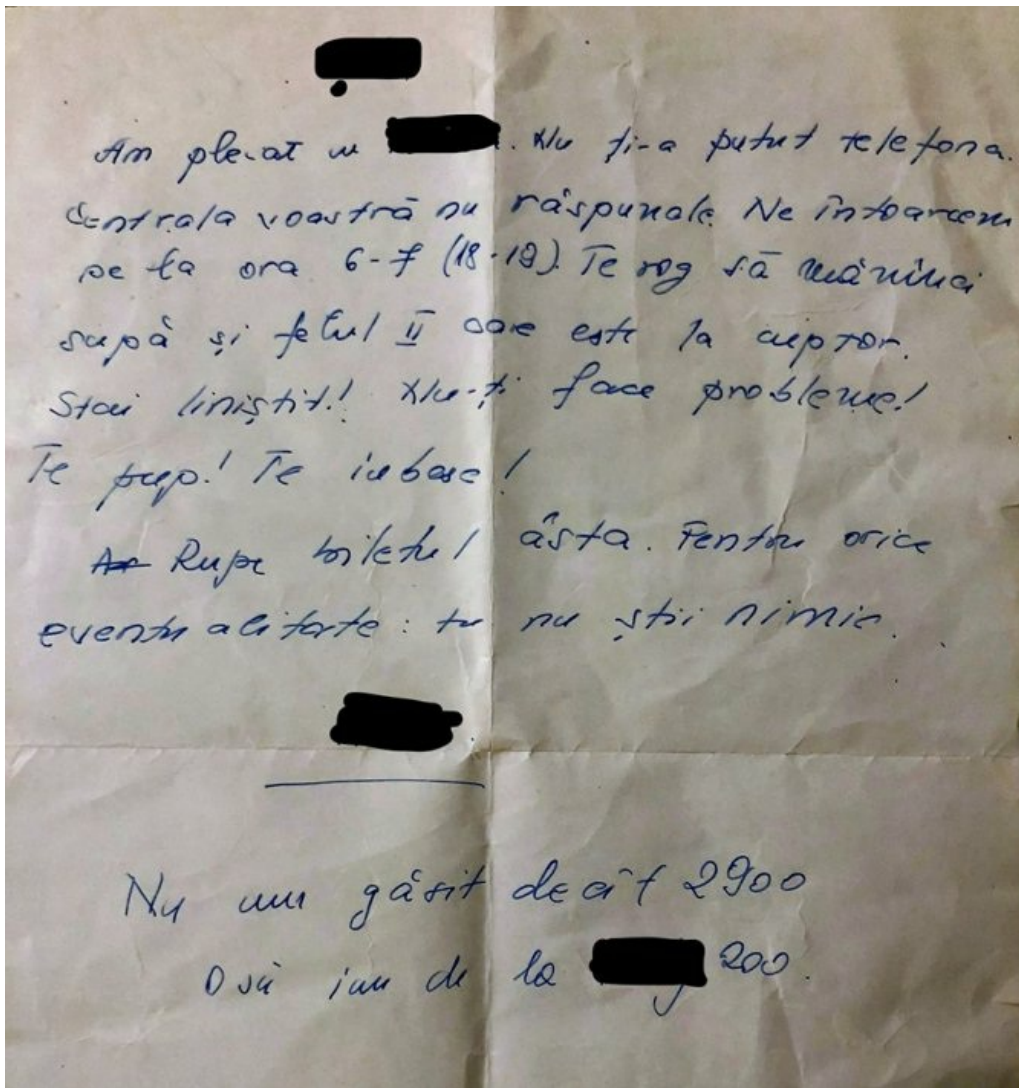

Biletul care arată fața uitată a României. Cutremurător

Narcis Popa / 18 sep 2018, 13:33

Mihai Matei a publicat o poveste cutremurătoare, relatată de mama lui și trăită înainte de 1989. Este vorba despre povestea tragică a sute de mii de femei care au fost chinuite, iar altele și-au pierdut viața ca urmare a interzicerii întreruperii de sarcină. Alături de poveste, Matei a publicat și biletul cu limbaj codat care îl informa pe tatăl lui de faptul că a plecat să facă avort.

"Povestea de mai jos este povestea de viață a mamei mele, în vremea decretului.

Este în același timp povestea a milioane de femei din România, care între 1966 și 1989 au fost umilite și tratate ca ni animale de prăsilă. Este povestea decrețelor fără noroc, acei copii nedorți și abandonți prin orfelinatele, pentru care fost celebri în presa internațională timp de ani buni după 1990. Copiii de care nu am fost în stare să avem grijă atunci și care nu suntem în stare să avem grijă nici acum. Este povestea nașterii mele, a fraților mei și a altor milioane de copii nedorți, alții nu. Decrețelii norocoși, crescuți ulterior în foame și frig. Decrețel e orice român care are azi mai mult de de ani. Suntem mulți.

Decretul care a dat startul la moarte

La 1 Octombrie 1966, Partidul Comunist decreta, scurt și rece: "Art. 1 Întreruperea cursului sarcinii este interzisă". Începea calvarul pentru sute de mii de familii din România, calvar care a avut ca rezultat moartea a peste 10.000 de fer și mutilarea fizică și psihică a altor peste 100.000.

Decretul a fost mai mult decât un genocid. Genocidul are o concluzie simplă și scurtă. Moartea. Moartea, concentrată masiv într-un moment în timp. Genocidul e curat. Decretul a distribuit moartea în timp, sub pretextul vieții și mutilării vieții. Un genocid în formă continuată.

Înainte de a-i scrie povestea, i-am cerut voie mamei, iar ea mi-a spus "Sigur, dar trebuie neapărat să explici că oamenii doreau copii, dar nu aveam efectiv cu ce să îi hrănim. Era foarte greu să crești și un singur copil, patru cât ar fi vrut ăia facem era imposibil. Iarna nu aveam căldură, nu aveam apă caldă, nu aveam gaze. Mihai, nu aveam mâncare!". Foamea care am simțit-o și eu, unul din decrețelii norocoși.

După intrarea în vigoare a decretului, o dată la două luni, femeile mergeau obligatoriu la control ginecologic, pentru a fi descoperite și înregistrate toate sarcinile. Ca vitele după montă. Se organizau, de asemenea, razii prin instituții, în timp cărora se închideau porțile și toate femeile erau controlate. Unele femeie foloseau sterilet, care, dacă era descoperit, însemna pușcărie. Orice control medical, oricât de simplu, presupunea obligatoriu și un control ginecologic. Partea trebuia să știe tot. Niciun vagin să nu rămână neinspectat.

Fără metode contraceptive

România era singura țară din Europa în care metodele contraceptive erau interzise. Prezervative se găseau foarte rar, românești, pe sub mână, făcute la fabrica de cauciucuri și de obicei găurite, fie chinezești, de contrabandă. Metoda calendarului era de bază, iar unele femei apelau la tot felul de metode barbare și oricum incerte, cum ar fi introducerea unui tampon cu oțet în vagin înainte de actul sexual, sau irigații cu oțet după. Mai târziu apăruseră niște pastile contraceptive ungurești (ricevidon), extrem de toxice și foarte riscant de obținut. Pastilele astea au fost și cauza cea mai probabilă pentru care mama mea a făcut ulterior o histerectomie. Mutilarea distribuită în timp sau amorul cu oțet. Mama nu a mirosit vreodată a oțet.

Fără metode contraceptive, multe femei rămâneau însărcinate și atunci începea coșmarul. Metodele comune de a renunța la sarcină erau chiuretajul și sonda. Există o întreagă piață subterană, foarte organizată, a avorturilor. De altfel, decretul ca orice măsură invazivă și imbecilă, a avut efect doar în primii ani, până când populația s-a organizat și s-a adaptat la situații, până când s-au dezvoltat aceste rețele clandestine. După șase ani de decret, rata fertilității a revenit la cotele dinaintea de 1966. Efectul mi se pare extraordinar și ar trebui să dea mult de gândit oricărui imbecil care vrea să reglementeze viața privată și măruntaiele oamenilor. De aici speranța mea că omenirea se va adapta oricărei mizerii care istoria i-o va pune în față.

Chiuretajele erau foarte scumpe, chiar dacă erau realizate în condiții complet improprii. Un chiuretaj costa 3000 de lei, contextul în care salariul mediu era tot de aproximativ 3000 de lei. În cercul părinților mei exista o "croitoreasă" care comunică sunată cu un mesaj de tipul "Am trei metri de material și aș vrea să vin să îmi faceți o rochie". Trei metri, trei săptămâni. Croitoreasa comunica ulterior o dată, o oră și o adresă care era tot timpul alta. De obicei, la adresă era un apartament cu două camere, o anticameră și o cameră pentru chiuretaj. Câte șase, șapte utere își așteptau în anticameră rândul. Câte uter pe rând. Bărbații așteptau în fața blocului, răsfirați. Chiuretele erau improvizate, iar masa de operație era o masă de lemn. Anestezia se făcea cu spirt turnat în vagin, iar chiuretajul se făcea pe viu. Fără antibiotice ulterior. Femeia era luată apoi de bărbatul ei și evacuată rapid de la locul infracțiunii. Mi-o aduc aminte pe mama mea adusă de vreo două ori brațe acasă. Nu înțelegeam atunci exact ce se întâmplă, dar îmi aduc aminte tăcerea adulților din jur, mirosul de spirt și mirosul morții. Moartea în apropierea mamei.

Sonda

Cealaltă metodă mai ieftină era sonda. Sonda presupunea introducerea unui furtun în uter, împreună cu o sârme semiflexibilă, cu scopul de a provoca pierderea sarcinii. Furtunul se lăsa peste noapte în corp și femeia aștepta durerea și hemoragia. O noapte cu un furtun și o sârmă în vagin. Multe femei își aplicau singure procedura, folosind diverse obiecte improvizate. Un uter perforat e un uter neproductiv. Chiar și asistată, procedura se făcea prin casele oamenilor, urându-se ca sonda să nu fie transportată steril.

Dacă aveau noroc, se declanșa hemoragia și ajungeau la spital, de unde, dacă aveau iar noroc, scăpau cu viață după chiuretaj. Sau nu. Nu conta oricum. Procuratura și miliția erau sesizate de personalul medical. Procedura standard. În toate cazurile, resturile sarcinii trebuiau păstrate, atât acasă, prin vreun lighean, cât și la spital, pentru a fi inspectate minuțios de milițieni. Corpul devenea corp delict. Uterul infractor trebuia să aibă o explicație plauzibilă pentru pierderea sarcinii, altfel urma închisoarea.

Alteori hemoragia nu se declanșa. Fătul murea și putrezea în corpul mamei. Începea febra septicemiei și preludiul morții. Ajungeau la spital, unde era anunțată miliția, care venea negreșit pentru interogatoriu, în timp ce femeia murea. Medicii de cele mai multe ori cunoscuți și complici, provocau mecanic hemoragia pentru a putea face chiuretajul salvator. În multe ori era însă mult prea târziu. Septicemiile nu intrau la numărătoarea oficială. Vagine moarte irelevante statistic. Mama a murit o vecină și colegă a mamei, lăsând în urmă numărul maxim de copii pe care îi putea crește. Doi. Așa a murit o femeie foarte apropiată de familia mea, a cărei poveste din păcate nu o pot spune, pentru că sunt răni care nu se încercă să se vindece nici după 30 de ani și nu se vor închide vreodată. Sute de mii de răni.

Mama mea a trecut prin mai multe chiuretaje și trei sonde la care a apelat de nevoie, pentru că nu aveau întotdeauna bani de chiuretaje. După ultima sondă a ajuns în comă la spital și a fost foarte aproape de moarte. Înainte de a fi dusă la spital îmi aduc aminte că m-a luat în brațe și mi-a spus că mă iubește. Avea frisoane, era palidă și abia vorbea. Și îmi mai aduc aminte teama viscerală și golul negru din stomac. Înțelegeam. Mama murea.

Cât am vorbit cu ea despre asta, mama a plâns tremurând, povestindu-mi despre vremurile alea. Mi-a spus că dezgropat amintiri de care a încercat să uite. Amintirea umilințelor și suferințelor prin care a trecut pentru că era femeie. Mi-a dat voie să vorbesc despre amintirile ei și mi-a spus "Nu am de ce să îmi fie rușine. Ți-așa e adevărul. Astea erau vremurile. Nu mai eram oameni, eram animale. Așa ne tratau.". Mama are curaj, așa cum au curaj toate femeile care

trăit vremurile alea și au trecut prin aceleași umilințe.

În prima imagine este mama în vremea decretului. Mama era foarte frumoasă, vremurile nu. În a doua imagine este bilet lăsat de mama, tatălui meu, după ce a primit telefonul inopinat al croitoresei. Un bilet care trebuia distrus, dar care tatăl meu l-a păstrat.

"Am plecat cu R. Nu ți-a putut telefona. Centrala voastră nu răspunde. Ne întoarcem pe la ora 6-7 (18-19). Te rog mănânci supă și felul doi care este la cuptor. Stai liniștit! Nu-ți face probleme! Te pup! Te iubesc! Rupe biletul ăsta. Pentru orice eventualitate: tu nu știi nimic.

Nu am găsit decât 2900. O să iau de la R 200".

Mânâncă. Te iubesc. 3100 de lei.

Mulțumesc, mamă.

Umlințele prin care femeile din țara asta au trecut în vremea decretului sunt consecința intervenției statului în viața privată. Reglementarea uterului.

Pe lângă precedentul recent al decretului, suficient de proaspăt în memoria noastră, în România, una din patru femei a fost agresată fizic sau sexual de partener, cel puțin o dată în viață. 75% din cazuri rămân neraportate. 55% dintre români consideră că actul sexual neconsimțit, adică violul, este justificat în anumite situații. 30% consideră că privarea accesului la bani sau la comunicații este normală.

Suntem o țară în care femeile sunt încă cetățeni de mâna a doua. O majoritate discriminată. Utere supuse reglementării vaginilor de care indivizi, grupuri de inițiativă sau chiar statul pot să dispună după cum au chef și servește intereselor zilei. Un popor captiv unor apucături arhaice. În țara asta, femeile au suferit suficient și o schimbare trebuie să pornească de la ele. De la mamele decreteilor, de la fiicele și nepoatele lor. Ajunge.

Vom avea în curând un referendum pentru redefinirea conceptului de familie în Constituție. O inițiativă cu puternice implicații politice și sociale, a unui grup care, printre altele, are în agendă "Anularea subvențiilor publice pentru avort și mijloace contraceptive". Cu alte cuvinte, exact acele femei vulnerabile, care nu își pot permite măsuri contraceptive, vor deveni, din nou, utere reproducătoare.

Prin această inițiativă brutală se încearcă limitarea drepturilor unor minorități sexuale, care astăzi sunt cetățeni de mâna a treia. Cred că în primul rând femeile, un alt grup discriminat, trebuie să sancționeze acest abuz prin boicot. În memoria celor peste 10.000 de femei decedate, în memoria celor peste 100.000 mutilate, în memoria genocidului. Viața și cearșafurile și iubirile noastre NU sunt treaba statului. Viața NU poate fi reglementată.

Spune-ți povestea și boicotează referendumul. Ajunge!" este povestea relatată de Mihai Matei